

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: L.H.**, bytem ... *zastoupeného JUDr. Františkem Grznářem, advokátem, se sídlem Domažlice, Paroubkova 228*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2016, čj. 3093/DS/16-3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 20. 12. 2016, čj. 3093/DS/16-3, a rozhodnutí Městského úřadu Sokolov ze dne 2. 6. 2016, čj. OD-4215-2/70203/2015/LO, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, k rukám zástupce žalobce JUDr. Františka Grznára, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 3. 1. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2016, čj. 3093/DS/16-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru dopravy (dále jen „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 3. 6. 2016, čj. OD-4215-2/70203/2015/LO (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byly zamítnuty žalobcovy námitky proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení řidiče (žalobce), kterými bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů v evidenční kartě řidiče, a provedený záznam 12 bodů byl potvrzen.

Bodové hodnocení řidičů je upraveno v § 123a až 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“ nebo „*zákon č. 361/2000 Sb.*“).

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce odůvodnil žalobu třemi skupinami žalobních bodů.

V první skupině žalobních bodů uvozených slovy „*Nesprávný závěr o úplnosti podkladů pro zápis do registru řidičů*“, žalobce namítal, že v dané věci nebyl řádně a úplně zjištěn skutkový stav, žalovaný a prvoinstanční orgán se řádně nevypořádali s námitkami ohledně chybějících náležitostí na předložených pokutových blocích tak, jak žalobce opakovaně namítal ve svých podáních ze dne 31. 5. 2016 (vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí), 30. 9. 2016 (vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí) a 28. 10. 2016 (odvolání proti rozhodnutí). Žalobce namítal celou řadu závažných formálních nedostatků předložených pokutových bloků, když má za to, že pokutový blok ze dne 7. 5. 2010, č. A 1991116, na němž chybí údaje ohledně doby a místa spáchání údajného přestupku, nemůže být podkladem pro zápis bodů v registru řidičů. U tohoto pravomocného rozhodnutí chybí elementární náležitosti výroku rozhodnutí. Pokud jde o blok ze dne 15. 4. 2016 [správně: 15. 4. 2012; poznámka soudu], č. S 0367376, chybí zde den, kdy mělo dojít k přestupkovému jednání, což je zásadním nedostatkem. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, čj. 1 As 267/2015-38, a konstatoval, že v nyní posuzovaném případě jsou v podkladech (pokutových blocích) tak zásadní vady, že je nelze posoudit než jako vady, které činí daný pokutový blok nezpůsobilým podkladem pro zápis bodů v registru řidičů. Nelze akceptovat to, aby u pravomocného rozhodnutí chyběly údaje o tom, kdy a kde byl přestupek spáchán. V běžném řízení jsou údaje o tom, kdy a kde byl přestupek spáchán, součástí výroku rozhodnutí. Pokud tyto údaje ve výroku rozhodnutí chybí, jde o rozhodnutí nesprávné, nezákonné. Ani v případě rozhodnutí učiněného v blokovém řízení není důvod se odchýlit od požadavku na vymezení přestupkového jednání v místě a čase.

Ve druhé skupině žalobních bodů uvozených slovy „*Nesprávný závěr o existenci podkladu pro zápis do registru*“ žalobce namítal, že u přestupku ze dne 25. 11. 2009 je ve spise založen toliko úřední záznam, jenž nemůže být sám o sobě podkladem (pravomocným rozhodnutím), na základě kterého lze zapsat záznam do bodové evidence, když jsou pochybnosti o tom, zda a kdo se přestupku dopustil. Zde žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, čj. 1 As 30/2014-47, a pokračoval konstatováním, že podle § 123b zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, mohou být podkladem pro zápis bodů do registru řidičů pouze pravomocná rozhodnutí o přestupku. Povinností správních orgánů při zápisu bodů dle § 123b zákona o silničním provozu zůstává prověřit, zda rozhodnutí o přestupku, na jejichž základě má být záznam bodů proveden, jsou v právní moci. U přestupků projednaných v blokovém řízení bude na místě mj. hodnotit, zda pokutové bloky obsahují podpis

přestupce. Nároky kladené na správní orgány provádějící záznamy do registru řidičů tak v souladu s výše uvedeným nelze chápat jako nesplnitelné či nerealizovatelné. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, čj. 7 As 146/2015-52. V daném případě dle žalobce zcela chybí podkladové rozhodnutí, když nelze akceptovat to, že jediným podkladem pro zápis bude úřední záznam – oznámení o přestupku. Žalobce má s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu [ze dne 24. 8. 2010], čj. 5 As 39/2010-76, za to, že není jediný důkaz o tom, že by on spáchal předmětný přestupek. Dle žalobce je třeba podotknout, že sám žalovaný v předchozím zrušovacím rozhodnutí (rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, čj. 1821/DS/16-3) uložil prvoinstančnímu orgánu povinnost vyžádat si pro posouzení věci podklady, tj. předmětné pokutové bloky a rozhodnutí, aby tak mohla být řádně posouzena tato pravomocná rozhodnutí. Sám žalovaný pak tomuto svému příkazu nedostál, když opomíjí to, že v jednom případě podkladové rozhodnutí zcela chybí. Chybějící podklad (pravomocné rozhodnutí) a tvrzení žalobce o tom, že přestupek nebyl spáchán, je nutno vzít v potaz a řádně se takovým tvrzením zabývat. To však žalovaný neučinil. V daném případě lze zároveň konstatovat, že nebylo prokázáno (doloženo), že by žalobce projevil svým podpisem souhlas s tím, že údajný přestupek byl spolehlivě zjištěn, když takový souhlas projevuje přestupce podpisem. V daném případě však chybí nejen podpis přestupce, ale i celý pokutový blok. V souladu s argumentací *a minori ad maius* lze pak uzavřít, že spolehlivým pokladem pro zápis bodů do registru není nejen pokutový blok nepodepsaný přestupcem, ale také pokutový blok, který neexistuje. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu [ze dne 9. 4. 2014], čj. 1 As 30/2014-47, a konstatoval, že v dané věci chybí souhlas žalobce s projednáním přestupku v blokovém řízení a lze tak uzavřít, že stran přestupku, který se měl stát dne 25. 11. 2009, nejsou žádné způsobilé podklady pro zápis v registru řidičů. Žalovaný však tato hlediska vůbec neposuzoval.

Ve třetí skupině žalobních bodů uvozených slovy „*Nesprávně zjištěný skutkový stav a z něho nesprávně odvozené skutkové a právní závěry*“ žalobce namítal, že nelze akceptovat závěr žalovaného v tom směru, že žalobce nenavrl žádné důkazy ke zpochybnění jednotlivých přestupků, resp. podkladů pro zápis bodů. Žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že spáchání přestupku v případě tvrzeného přestupku z roku 2009 není prokázáno žádným důkazem. Tím zpochybnil to, že se vůbec mohl přestupku dopustit, a správní orgány nezohlednily to, že pro zápis bodů do registru nemají kvalifikovaný podklad. Řádné a úplné zjištění skutkového stavu je základním předpokladem pro vydání zákonného rozhodnutí. V daném případě nebyl řádně zjištěn skutkový stav, když prvoinstanční orgán zjišťoval a prováděl důkazy toliko v neprospěch žalobce a bez řádného odůvodnění. Žalobce považuje za nesprávné toliko jednostranné zajištění důkazních prostředků ze strany správních orgánů, když dle jeho názoru měl žalovaný dbát na to, aby byl ve věci zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, a zajišťovat důkazní prostředky ve prospěch i neprospěch žalobce, jak mu to ukládá § 50 odst. 3 správního řádu, když tzv. „*vybodování*“ lze považovat za trest. V jakýchkoliv pochybnostech o správnosti a úplnosti podkladů pro zápisy do registru měl správní orgán vyhodnotit věc ve prospěch žalobce.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 13. 2. 2017, přičemž argumentačně vyšel z obsahu prvoinstančního i napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Ze skutečností uváděných žalobcem nelze dle žalovaného prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů proto žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný v souladu s § 51 odst. 1 věty první a druhé s. ř. s. vyslovili s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je částečně důvodná**, když o žalobních námitkách uvážil následovně.

Obecná tvrzení („*Žalovaný a správní orgán I. stupně se řádně nevypořádali s námitkami ohledně chybějících náležitostí na předložených pokutových blocích, tak jak žalobce opakovaně namítal ve svých podáních ze dne 31. 5. 2016, 30. 9. 2016 a 28. 10. 2016.*“) žalobce následně konkretizoval a cílil na nedostatky předložených pokutových bloků, konkrétně bloků ze dne 7. 5. 2010, série NA/2007, č. A 1991116 (namítána absence doby a místa spáchání přestupku), a ze dne 15. 4. 2012, série DS/2011, č. S 0367376 (namítána absence dne spáchání přestupkového jednání).

Soud primárně upozorňuje, že na pokutovém bloku jsou omezené možnosti pro vyjádření příslušných skutečností. Podle § 85 odst. 4 věty druhé tehdy účinného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*přestupkový zákon*“), se na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Přiměřeně pak nutno aplikovat § 77 přestupkového zákona o výroku rozhodnutí, avšak nelze odhlédnout o toho, že se nejedná o klasické rozhodnutí, ale o blok (byť soudní praxe posunula jeho vnímání také jako rozhodnutí, ovšem rozhodnutí *sui generis*). Na to pak navazuje rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž soud považuje za významné citovat z rozsudku kasačního soudu ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20 (toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), kde je mj. konstatováno toto: „*S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jížda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil.“. Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nelze interpretovat jinak, než že v některých případech se dovodí srozumitelnost informací uvedených na pokutovém bloku i s určitým výkladem, třeba použitím obvyklých zkratk apod. Ostatně, hlavním kritériem pro posouzení toho, zda konkrétní jednání je v pořádku nebo ne, je to, zda skutečně ten skutek a jeho právní kvalifikace jsou popsány tak, aby byly srozumitelné a odlišitelné od jiných skutků.*

Součástí správního spisu v souzené věci (čl. 74) je fotokopie pokutového bloku ze dne 7. 5. 2010, série NA/2007, č. 1991116. Žalobce namítá, že na něm chybí údaje o době a místě spáchání přestupku. Stran údajů o době spáchání přestupku nelze žalobci přisvědčit, neboť z pokutového bloku jsou, kromě údajů o žalobci a specifikaci přestupku, seznatelné čas (18.25) a datum (7. 5. 2010). Poněkud jiná je však situace ohledně údaje o místě spáchání přestupku.

Uvedený pokutový blok má v rubrice „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ vyznačeno: *18.25 Chebská Rychlost 50/66/63*. Za rychlostními údaji následuje ještě jeden, rukou psaný a nečitelný údaj. Následují rubriky „V ...“ a „dne ...“, kde je zaznamenáno „Sokolově“ a „7. 5. 2010“.

Byť by se dalo tušit, že k přestupkovému jednání došlo s vysokou mírou pravděpodobnosti v Chebské ulici v Sokolově, k závěru o způsobitelném podkladu vysoká míra pravděpodobnosti nepostačuje. Nejsou totiž výjimečné situace, kdy k naměření rychlosti dojde v místě „A“, což by mělo být zaznamenáno v kolonce „Doba, místo a popis přestupkového jednání“, zatímco k zastavení řidiče, projednání přestupku a vystavení pokutového bloku dojde v místě „B“ (= kolonka „V ...“ bloku). Za těchto okolností bylo na místě porovnat pokutový blok ze dne 7. 5. 2010, série NA/2007, č. A 1991116, s příslušným oznámením Policie ČR o uložení pokuty v blokovém řízení, v tomto případě oznámením ze dne 9. 5. 2010, čj. KRPK-26357/PŘ-2010-190906.

Uvedené oznámení je založeno čl. 11 správního spisu a údaje v něm uvedené korespondují, až na jednu výjimku, s údaji na pokutovém bloku. Onou výjimkou je údaj o místě spáchání přestupku, kterážto skutečnost vedla soud k závěru o důvodnosti příslušného žalobního tvrzení. Zatímco pokutový blok obsahuje informaci o tom, že k přestupku došlo v ulici Chebská (a pravděpodobně v Sokolově), oznámení o uložení pokuty obsahuje údaj jiný – podle něj žalobce porušil zákon v Sokolově, avšak v ulici Husitská. Soudu je z veřejných mapových zdrojů (= www.mapy.cz) známo, že ulice Chebská a Husitská jsou v Chebu rozděleny kruhovým objezdem, a mohou tak vzbudit zdání jedné komunikace. A právě proto jsou pochybnosti o místě spáchání přestupku natolik intenzivní, že znevěrohodňují pokutový blok ze dne 7. 5. 2010, série NA/2007, č. A 1991116, jako způsobilý podklad pro bodový záznam řidiče. Správní orgány proto v tomto případě pochybily a toto pochybení mělo vliv na zákonnost rozhodnutí.

Jiná byla situace v případě pokutového bloku ze dne 15. 4. 2012, série DS/2011, č. S 0367376. Jeho kopie je založena na čl. 71 správního spisu a je z ní patrné, kdy k přestupkovému jednání došlo – dne 15. 4. 2012. To ostatně, patrně mimoděk, potvrzuje i žalobce, když sám v žalobě uvádí „*Pokud jde o blok č. S 0367376 ze dne 15. 4. 2016*“. Soud je přesvědčen, že na úrovni žalobcovy argumentace nelze žalovanému správnímu orgánu vytknout žádné pochybení, když považoval uvedený pokutový blok za způsobilý podklad. Žalobní tvrzení tak nebylo důvodné.

Stran námitky neexistence podkladu pro zápis do registru (míněn skartovaný pokutový blok ze dne 25. 11. 2009, série NF/2007, č. 1818149) soud konstatuje, že rozhodné je to, zda námitky žalobce proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče týkajícímu se tohoto přestupku bylo možno zamítnout a provedený záznam bodů potvrdit toliko na základě oznámení Policie ČR ze dne 29. 11. 2009, čj. KRPK-53907/PŘ-2009-030906, o uložení pokuty v blokovém řízení.

K uvedené otázce lze v soudní praxi nalézt tuto inspiraci: „*Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním*

provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76, publikovaný pod č. 2145/2010 Sb. NSS), „Tyto závěry [= závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76] nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, čj. 3 As 19/2011-74) a „Správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, čj. 1 As 1/2015-33).

V dané souvislosti je třeba zmínit také tyto názory: „Rozhodnutí o přestupku, jebož výrok je v návaznosti na další části rozhodnutí nesrozumitelný, není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů (§ 123b a násl. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 16/2010-105) a „Pokutový blok (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) není způsobilý podklad pro záznam bodů do registru (§ 123b zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích), není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20).

Pro soudní přezkum je tudíž relevantní řidičův postoj k tomu, zda přestupek spáchal, a kvalita oznámení o uložení blokové pokuty.

V daném případě žalobce v řízení před správními orgány neuvedl nic konkrétního, čím by uvedený přestupek zpochybnil. Na čl. 2 správního spisu je založen úřední záznam ze dne 19. 8. 2015, v němž je uvedeno, že se žalobce toho dne dostavil na Městský úřad Sokolov, oddělení registru řidičů, kde sdělil, že „si je vědom všech přestupků, kromě přestupku z roku 2014, který byl řešen v příkazním řízení.“ Na čl. 49 je pak založeno žalobcovo vyjádření, v němž mj. k přestupku ze dne 25. 11. 2009 konstatoval, že ve spisu „jsou jako podklad pro vydání rozhodnutí pouze oznámení o uložení blokové pokuty, účastník řízení však tato řízení zpochybňuje jako nezákonná.“ V podstatě stejné obecné je stran přestupku ze dne 25. 11. 2009 uvedeno v odvolání žalobce (čl. 53 správního spisu) proti rozhodnutí o zamítnutí námitek řidiče ze dne 2. 6. 2016, čj. OD-4215-2/70203/2015/LO, dále v jeho vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 30. 9. 2016 (čl. 81 správního spisu) a v odvolání žalobce (čl. 86 správního spisu) proti rozhodnutí o zamítnutí námitek řidiče ze dne 7. 10. 2016, čj. OD-4215-2/70203/2015/LO. A ani v žalobě žalobce nepředložil konkrétní, reálnou verzi, která by mohla hodnověrně zpochybnit skutkový závěr o tom, že se dne 25. 11. 2009 dopustil přestupku.

Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení [v tomto případě ze dne 29. 11. 2009, čj. KRPK-53907/PŘ-2009-030906 (čl. 15 správního spisu)], by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku samotného (z logiky věci: s výjimkou podpisů). K tomu se Nejvyšší soud vyjádřil takto: „*Srovnají-li se uvedené náležitosti rozhodnutí vydaných v blokovém řízení s požadavky, jaké klade na správní rozhodnutí ustanovení § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a jaké uvádí u výroku rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, ustanovení § 77 zákona o přestupcích, vyplývá z toho, že ustanovení § 85 odst. 3 a § 85 odst. 4, věty druhé, zákona o přestupcích zahrnují jako povinný (esenciální) obsah rozhodnutí vydaných v blokovém řízení i údaje uvedené v obou citovaných ustanoveních správního řádu a zákona o přestupcích. Uvedená ustanovení je proto třeba považovat za speciální, a to jak ve vztahu k ustanovení § 47 zákony č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), tak i k ustanovení § 77 zákona o přestupcích. Kdyby totiž platilo, že na rozhodnutí vydaná v blokovém řízení (uložení pokuty v blokovém řízení, blok na pokutu na místě nezaplacenou) se vztahují i obecná ustanovení o náležitostech správního rozhodnutí, tj. ustanovení § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a ustanovení § 77 zákona o přestupcích, byla by ustanovení § 85 odst. 3 a § 85 odst. 4, věty druhé, zákona o přestupcích nadbytečnými (obsoletními).*“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000). Z řečeného plyne, že zde musí být přiměřeným způsobem uveden též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny a druh a výměra sankce. V daném případě je z oznámení ze dne 29. 11. 2009 zřejmé, že se žalobce (identifikován jménem, příjmením, datem narození a adresou trvalého pobytu) dopustil přestupku tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a jeho automobil (konkretizován tovární značkou a registrační značkou) měl rozdílné pneumatiky na zadní nápravě. Oznámení ze dne 29. 11. 2009 dále obsahuje údaje o dni, hodině a místě spáchání přestupku, dále jsou zde uvedena ustanovení zákona č. 361/2000 Sb. a zákona č. 200/1990 Sb., která žalobce porušil, výše pokuty i číslo pokutového bloku.

Na základě uvedeného došel soud k závěru, že v projednávané věci nedošlo na základě žalobcových námitek ke zpochybnění údajů oznámení Policie ze dne 29. 11. 2009, čj. KRPK-53907/PŘ-2009-030906. Žalobce správním orgánům pouze uvedl, že zpochybňuje zákonnost podkladů, ale toto tvrzení dále nekonkretizoval a nenavrl důkazy k jeho prokázání. Uvedené oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahuje dostatečné množství údajů, které prokazují, že se tam vymezený přestupek dne 25. 11. 2009 stal a že se jej dopustil právě žalobce. Soud tedy přisvědčuje názoru správních orgánů, že na základě předmětného oznámení o spáchání přestupku bylo možné záznam bodů do registru řidičů provést.

Ani tato žalobní námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Konečně, o závěry vyjevené stran druhého žalobního bodu soud opírá i závěr o nedůvodnosti třetí námitky. Ta je vlastně jen obecným doplněním námitky druhé. To, že žalobce, dle jeho slov, „*v průběhu správního řízení tvrdil, že spáchání přestupku v případě tvrzeného přestupku z roku 2009 není prokázáno žádným důkazem, čímž zpochybnil to, že vůbec mohl přestupku dopustit a správní orgány, včetně žalovaného nezohlednily to, že pro zápis bodů do registru nemají kvalifikovaný podklad*“, skutečně není onou konkrétní, hodnověrnou verzí, která by mohla reálně zpochybnit skutkový závěr o tom, že se dne 25. 11. 2009 dopustil přestupku.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a z důvodů prezentovaných výše **zrušil napadené rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu**

řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že k pochybení, které soud vytkl správním orgánům, došlo v první řadě při rozhodování prvoinstančního správního orgánu, soud pro nezákonnost zrušil i rozhodnutí Městského úřadu Sokolov ze dne 2. 6. 2016, čj. OD-4215-2/70203/2015/LO (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobci byla přiznána náhrada důvodně vynaložených nákladů v zástupcem nárokové částce ve výši 11.228,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. 3.100,-Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné v plné výši se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, tj. 1.428,-Kč, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 29. března 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.